

ES PEDRIS LLARG

Núm. 54
Desembre
2000

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

HOMENATGE A XIQUET SABATER

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 54
Desembre 2000

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon: 972 62 43 05
E-mail: llcosta@teleline.es
www.begur.org

Col·laboració:

Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

Ara sí, final de segle

Ens acostem a final d'any i això significa que estem vivint els darrers dies del segle XX i de l'actual mil·lenni.

Deixarem enrere un segle que no ha estat fàcil, excepte per als més joves, que hem tingut la sort de viure'n i conèixer-ne només l'últim tram, l'etapa amb un nivell de benestar social més alt. Enrere queden dues grans guerres mundials, una guerra civil i prop de 40 anys de dictadura, fets dissortats que han anat deixant petja al llarg d'aquests 100 anys. Si d'alguna cosa podem estar contents és que actualment la democràcia està instaurada a la majoria de nacions de tots els continents, però també ens cal recordar que hi ha greus conflictes en molts indrets i que queda encara molt camí per recórrer per tal d'aconseguir una pau garantida arreu. En aquest sentit desitjo que la pau i el progrés arribin a tot el món en aquest inici del segle XXI.

El segle XX s'ha caracteritzat pel seu dinamisme, canvis, revolucions socials i tecnològiques, etc., i Begur no n'ha estat una excepció. Molt ha canviat durant aquest període. Ens queden les cases "d'indians" com a signe d'identitat de final del segle XIX i principi del XX, que s'afegeixen a la nostra història com ho van fer en el seu moment les torres de defensa i altres testimonis històrics. Ja no tenim vinyes ni camps de conreu, on hi havia barques de pesca ara hi ha embarcacions d'oci, i les cases d'arran d'aigua dels pescadors han perdut la seva funció, per passar a ser cases d'estiueig. El que eren vinyes i alzinars ara són urbanitzacions amb cases i pins, res queda de la fàbrica de suro de la família Forgas, ni dels corallers o polidores de corall, com tampoc de les petites indústries

artesanes; mirem on mirem veiem que tot ha canviat.

A aquesta entranyable i petita població de la Costa Brava que porta per nom Begur no li quedava cap altra opció que la d'apostar fort per un motor econòmic amb futur: el turisme, i aquest motor és el que ens ha acompanyat fins al final d'aquest segle i d'aquest mil·lenni i ens empeny cap al futur.

Encara que ja teníem algun estiuejant (sobretot a Sa Tuna, Fornells i Aiguablava), podem dir que tot va començar amb la construcció del Cap Sa Sal, inaugurat a principi dels anys 60, seguit del Parador Nacional d'Aiguablava, de petits hotels i dos càmpings (negocis familiars). Després, de forma lenta i continuada, s'hi han afegit els habitatges de segona residència, que s'escampen per tot el municipi repartits entre una cinquantena d'urbanitzacions.

Molts han estat els esdeveniments (fóra molt llarg d'explicar) que han marcat la història de Begur durant el segle XX, però aquesta és la realitat actual, la que ens portarà al nou segle i al nou mil·lenni.

Amb els peus en el present i la mirada al futur hem de tenir clar que ens cal avançar amb el motor que tenim engegat, vetllant per un turisme de qualitat que sigui respectuós amb l'entorn. Com dic molt sovint: de nosaltres depèn.

A tots els begurencs: bones festes i una venturosa entrada al nou mil·lenni.

CARLES ARNAU i FERRER

L'alcalde

Extracte d'acords

Comissió de Govern 8/08/00

- Es requereix l'establiment Supermercat Maxor-Champion perquè compleixi la seva obligació de mantenir en les degudes condicions de neteja, salubritat i ornament públic les parts exteriors de l'immoble.

Comissió de Govern 22/08/00

- Es fixen com a festes locals de Begur per a l'any 2001 les següents dates:
 - Divendres, 29 de juny (sant Pere)
 - Dilluns, 17 de setembre (santa Reparada)

Ple 26/09/00

- Per votació de la majoria del ple nari s'aprova provisionalment la Proposta de Modificació de les Ordenances Fiscals per a l'any 2001.

Les modificacions que es proposen són relativament poc importants, ja que els principals impostos (IBI, IAE, Vehicles i Construccions) no experimenten cap variació.

La novetat més destacable és la implantació de la taxa de clavegueram, que té com a finalitat cobrir els costos de manteniment i de conservació de la xarxa allà on estigui instal·lada. La tarifa prevista és de 12 PTA per metre cúbic d'aigua consumida (tarifa mínima anual: 1.440 PTA).

- S'acorda per majoria adjudicar el contracte per a l'execució de les obres de remodelació del carrer Sant Pere a l'empresa Servià Cantó SA, amb un pressupost de 23.200.000 PTA.

- S'aprova per unanimitat dels tres grups municipals una moció de condol i condemna amb motiu de l'atemptat mortal sofert pel regidor José Luis Ruiz Casado, de Sant Adrià de Besòs.

Comissió de Govern 10/10/00

- S'adjudica a l'empresa Balellas Patrimoniales SA la 2a fase de la remodelació de la Casa de la Vila –2a planta, valorada en 5 milions. La direcció facul-

tativa de l'obra va a càrrec de l'arquitecte Pere Miranda Marquès.

Comissió de Govern 17/10/00

- Davant l'interès de l'Equip de Govern per destinar la planta baixa del Casino Cultural a activitats culturals i d'esbarjo i que s'hi puguin celebrar reunions d'entitats i associacions, s'aprova iniciar l'expedient per rescatar la concessió de l'explotació del Bar-Terrassa del Casino Cultural.

Comissió de Govern 24/10/00

- S'adjudica el contracte d'instal·lació i subministrament d'un ascensor per a la Casa de la Vila a l'empresa Ascensors Serra SA, amb un import de 3.232.920 PTA.

Comissió de Govern 7/11/00

- Es contracta l'empresa Enllumenats Costa Brava SL per als treballs de nova il·luminació de la plaça Lluís Esteve i Cruañas.

Pressupost municipal per a l'any 2001

DESPESES			INGRESSOS		
Cap.	Descripció	Import	Cap.	Descripció	Import
1	Despeses de personal	272.248.771	1	Impostos directes	387.000.000
2	Despeses en béns corrents i serveis	315.200.000	2	Impostos indirectes	13.000.000
3	Despeses financeres	22.750.069	3	Taxes i altres ingressos	575.000.000
4	Transferències corrents	27.212.500	4	Transferències corrents	99.500.000
6	Inversions reals	517.933.230	5	Ingressos patrimonials	1.500.000
7	Transferències de capital	0	6	Alineació d'inversions reals	34.000.000
8	Actius financers	0	7	Transferències de capital	0
9	Passius financers	69.655.430	8	Actius financers	0
	Total	1.225.000.000	9	Passius financers	115.000.000
				Total	1.225.000.000

Objectius del pressupost:

- Dur a terme les inversions previstes en el programa.
- Mantenir i millorar els serveis que ofereix l'Ajuntament.
- Dotar de pressupost les diferents regidories a fi que puguin realitzar les seves activitats.

4. Mantenir una política de col·laboració amb les diferents entitats que desenvolupen activitats al municipi.

5. Portar un estricte control de l'economia municipal per tal de no hipotecar el futur de l'Ajuntament, per la qual cosa s'ha fet una proposta molt realista dels possibles ingressos.

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**
Governació / Hisenda / Comerç
De dilluns a divendres, matins de 9 a 2.

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**
Urbanisme / Obres i Serveis
Matins: Dilluns i dimecres, de 10 a 12
Dimarts i dijous, de 10 a 2
Dissabtes, de 10 a 12
Tardes: Dimarts, de 5 a 7
Dimecres, de 6 a 8 (Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**
Esports / Festes / Ràdio / Cinema
Dimarts tarda, de 6 a 2/4 de 8

3r tinent d'alcalde: **Neus Artiga**
Sanitat / Gent Gran / Activitats Casino
Dilluns matí, d'11 a 1

Regidoria de Serveis Socials i Consell Municipal d'Esclanyà
Montserrat Corredor
Dimarts tarda, de 7 a 8
Dijous tarda, de 2/4 de 4 a 5 (Esclanyà)

Regidoria de Turisme, Cultura i Joventut
Gemma Amiel
Dimarts tarda, de 5 a 7

Regidoria d'Ensenyament
Rosa Pérez
Dissabte matí, de 10 a 12
(Visites concertades)

Regidoria de Medi Ambient i Platges
Joan Garcia
Dilluns matí, de 12 a 1

Regidoria d'Activitats d'Esclanyà
Maria D. Torrent
Dijous tarda, de 5 a 7 (Esclanyà)

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

Concessió del Timó d'Argent a l'Ajuntament de Begur

El 26 d'octubre, en el sopar anual de l'Associació Costa Brava Centre, li

va ésser atorgat a l'alcalde de Begur el guardó Timó d'Argent, en reconeixement a la tasca portada a terme en la millora infraestructural i estètica del municipi, i també a la dinamització de la seva oferta turística, així com a la seva contribució a la millora de la imatge de la marca Costa Brava.

En l'acte es va atorgar el mateix premi al càmping El Maset per la seva constància i per les reformes efectuades per a la millora de l'establiment de cares a beneficiar l'usuari.

Registre civil

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2000 i el 30-09-2000

Nom del nuvi	Nom de la núvia	Data celebració casament
Martín Bofill Hugas	María Nieves Artiga López	01-07-2000
Josep Cid Lorente	Anna Maria Via Messaggi	09-08-2000
Franciscus Oscar Oosterholt	Rosa Maria Pol Masjoan	09-09-2000
Francisco Javier López González	Sara Rodríguez López	23-09-2000

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2000 i el 30-09-2000

Data	Nounat/da	Fill de:	
03-07-2000	Xavier Samper García	Carlos Juan Samper Sais	María Josefa García Hornos
23-07-2000	Antoni Comino Abad	Antonio Comino Ramos	María Dolores Abad Isern
11-08-2000	Israe El Harrami	Said El Harrami	Khadija Boulahdida
12-08-2000	David Recuero Duque	Isidro Recuero Blanco	María Dolores Duque Delgado
18-08-2000	Ivan Oliveras Medina	Gabriel Medina Macias	Núria Oliveras Cárdenas
06-09-2000	Àlex Jimón Rodríguez	Blas Jimón Gallardo	Adoración Rodríguez Hernández
26-09-2000	Eudald Juscafresa González	Artur Juscafresa Jurado	M. Àngels González Cruz

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-07-2000 i el 30-09-2000

Nom	Data	Municipi de l'òbit
Josep Vilanova Caner	28-07-2000	Figueres
Jaume Pons Bataller	10-08-2000	Begur
M. Francisca Ortiz Gámez	23-08-2000	Palamós
Ivan Oliveras Medina	07-09-2000	Girona
Claude Aubert	08-09-2000	Begur

Millores al municipi

Nova zona enjardinada al camí del dipòsit.

Condicionament del pàrquing de la Font de Baix.

Obres al camí de ronda de la platja Fonda.

Per un Begur net i polit

Recomanacions:

1. Dipositar les escombraries dins de bosses tancades i en els horaris previstos en els seus contenidors més pròxims.
2. Les caixes de cartró que sovint trobem dipositades al costat dels contenidors, tant si són de reciclatge com no, donen una imatge força deplorable del municipi. Crec sincerament que si tots hi poséssim una mica de voluntat i una mica d'esforç, aquests fets no succeirien, i amb això el poble i els seus habitants, tant si són residents com no residents, gaudiríem d'un servei adequat i ordenat.
Què hauríem de fer per aconseguir-ho? Molt senzill: doblegar i empaquetar les caixes.

Tots ens trobem de tant en tant amb cartró per reciclar, i el sector del comerç naturalment necessita aquest servei amb molta més freqüència. A tots us demanem la vostra col·laboració. També es passarà una notificació a totes les parades del mercat que s'instal·len els dimecres per recomanar-los que quan desmuntin la

seva parada deixin les escombraries en bosses, i les caixes de cartró adequadament empaquetades.

3. Lamentablement, també hem observat a les rodalies del poble i de les urbanitzacions que hi ha gent amb poques ganes de col·laborar-hi i encara amb menys esperit cívic. La realitat és aquesta. *Com s'ha d'actuar davant aquests fets?* Personalment crec que s'ha de sol·licitar la col·laboració de les persones que desaprensivament actuen d'aquesta manera i demanar-los tan sols una mica d'estimació cap el seu poble per tal d'aconseguir una neteja ordenada de la qual en gaudirem tots.
4. Disposem d'un abocador municipal a la zona industrial, el qual, a causa de la poca sensibilitat social i falta d'ètica, hi ha moments que sembla més un abocador d'escombraries. És lamentable però és així. L'Equip de Govern i jo mateix intentarem canviar una mica el sistema actual, o bé «rentar la cara» a l'abocador; encara no està prou definit. Però el que sí que us puc assegurar és que d'una manera o altra farem tot el possible perquè el

seu aspecte com a abocador sigui més atractiu i més pràctic.

5. Ja des de fa temps hem observat també que en certs carrers encara hi ha els típics ganxos per penjar-hi les bosses d'escombraries. Alguns carrers ja tenen contenidors i se'n posaran en els que no en tinguin.
6. Ara com ara no en podem col·locar un a cada habitatge; qui sap si en un futur proper les normes i necessitats canviaran... Amb la vostra aprovació, anirem anul·lant tots aquests ganxos de referència.

Naturalment, i amb tot el respecte, els nostres desigs són sempre millorar els serveis al ciutadà, però sense la vostra col·laboració els nostres projectes no tindran èxit.

Per tant, us demanem la vostra implicació: respecteu els horaris i dipositeu les escombraries en cadascun dels contenidors corresponents.

Us desitgem unes bones festes de Nadal i que el nou any mil·lenari ens porti salut, pau i prosperitat.

Regidoria de Medi Ambient

Punt d'informació juvenil

CURSOS D'EDUCACIO EN EL LLEURE

CURSOS INTENSIVS DE NADAL

Curs Intensiu de Monitors a Figueres

Consell Comarcal del Alt Empordà
C/ Nou, 48. 17600 Figueres
Telèfon: 972 820101 / Fax: 972 326367
Adreça electrònica: osjaem@ddgi.es
Horari: dl. a dv. de 9 h a 13'30 h i de 17 h a 20 h.
Podeu trobar tota la informació d'aquest curs a:
<http://www.emporda.org/MIFigueres2000.htm>

Curs de Monitors de Menjadors i Transport Escolar

Organitzat pel Consell Comarcal del Baix Empordà, durant les properes vacances de Nadal tindrà lloc un nou curs de monitors especialitzats en menjadors i transport escolar. Podeu demanar-ne més informació i matricular-vos-hi al Consell Esportiu del Baix Empordà.
Lloc: Pavelló d'Esports de la Bisbal d'Empordà.
Tel. 972 643207

Seguretat

POLICIA LOCAL 972 62 42 00
972 62 34 78

MOSSOS
D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ
GENERAL 112
(Àmbit tot Catalunya)

Un altre hivern amb obres

Aquest serà un altre hivern amb moltes obres, tant públiques com privades. L'Ajuntament tindrà quatre fronts oberts: les reformes de la Casa de la Vila i del Casino Cultural i les remodelacions dels carrers Sant Pere i Sant Antoni. Alhora, en l'àmbit privat estan entrant molts permisos d'obres. Tot plegat comportarà molèsties als vilatants afectats. A tots ells els demanem paciència, ja que l'únic objectiu és la millora de la població. Amb tot, vetllarem perquè aquestes molèsties siguin les mínimes possibles.

Donacions a l'Arxiu

L'Arxiu Municipal de Begur ha rebut dues donacions. D'una banda, Josep Rodríguez ha fet lliurament d'una moneda de curs legal, encunyada a Barcelona l'any 1653 i trobada als voltants de Begur. Així mateix, Marià Frigola ha donat exemplars (del número 2 al 13 i del 16 al 20) de la revista col·leccionable *Crònica de la guerra espanyola*, editada l'any 1966.

Neteja de voreres

El 22 d'octubre es va portar a terme la cinquena edició de neteja de voreres. Hi van participar una trentena de persones.

III Travessia de Sa Tuna

El 16 de juliol passat, festivitat de la Mare de Déu del Carme, es va celebrar la tercera edició de la travessia de Sa Tuna, des de S'Eixugador fins a Aiguafreda.

Enguany, però, i a causa de les condicions de la mar, amb una forta maregassa, l'organització va decidir modificar el recorregut i va substituir la travessia de la badia per dues voltes a un circuit dins d'Aiguafreda.

Després de l'esforç de la cursa, va tenir lloc un esmorzar de germanor durant el qual es van lliurar els premis als guanyadors de les diferents categories.

Regidoria d'Esports

En record d'Hèctor Sanchis

6 Voldria expressar el meu dolor per la mort de l'amic Hèctor Sanchis, que, després de patir una llarga malaltia, el passat dia 23 ens va deixar per sempre.

L'Hèctor residia a Sant Feliu de Llobregat, però era també un gran begurenc i sarrianenc, molt estimat per tot el poble. Una gran persona i un bon company. Feia anys que s'havia afincat a Sa Riera, on passava més temps que al seu poble natal. Molt mariner i un pescador incansable, es coneixia la nostra costa de pe a pa. Sortia a la mar amb la seva "Llaveix"

a pescar o a barquejar amb la família o els amics. Fou una persona senzilla, amable i d'un molt bon sentit de l'humor. Pujava a missa a Begur a fer el tallat i la xerrada al Farolillo.

No vull obrir més les ferides a la família, però sí novament acompanyar-los en aquests moments de dolor, tal com ja va passar el dia del seu enterrament, al qual assistiren molts amics de Begur. HÈCTOR, ET TROBAREM A FALTAR SEMPRE!

MARIÀ FRIGOLA GISPERT

Activitats a Esclanyà

11 de setembre – Diada Nacional de Catalunya

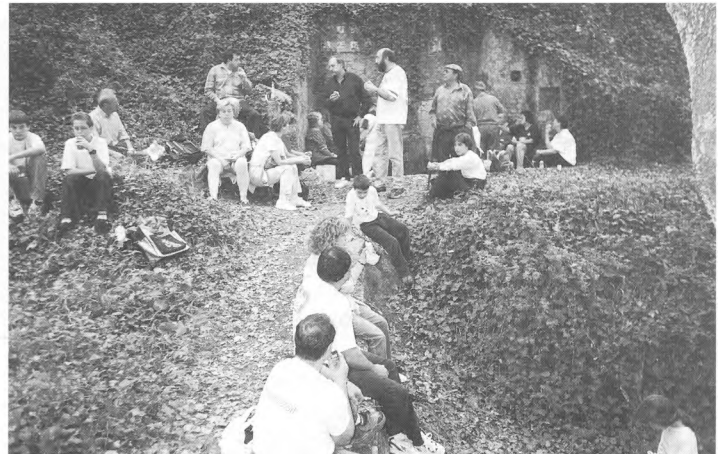

Cantada d'havaneres amb el grup Voramar i coca i garnatxa per a tothom.

Caminades populars

3a Caminada: Regencós (24/9).

4a Caminada: Font d'en Mascort (29/10).

Castanyada (4/11)

Organitzada per l'escola L'Olivar Vell i la Comissió de Festes d'Esclanyà.

Santa Reparada

Un any més, el poble de Begur ha pogut gaudir de la Festa Major de Santa Reparada. Fent-ne una valoració general, cal dir que la decisió del Grup

de Festes de Begur d'organitzar-la al Pavelló Poliesportiu va ocasionar crítiques, ja que va fer bon temps i es podria haver fet al pati de les Escoles

Velles. Volem deixar clar que la nostra intenció no és cap altra que aconseguir que tothom pugui gaudir de les festes, i no fem res amb mala intenció, sinó tot el contrari.

Santa Reparada cau en una època de l'any en què el risc de mal temps és més gran, i per tant creiem que el millor lloc per celebrar la festa és el Pavelló Poliesportiu. Des d'aquí aprofitem per demanar disculpes per tots els errors que –sempre involuntàriament– hàgim pogut cometre.

Els actes, un cop més, van ser diversos per a tothom, i en destacariem la bona actuació de la cobla orquestra La Marimba i els actes per la mainada, on creiem que s'ho van passar molt bé.

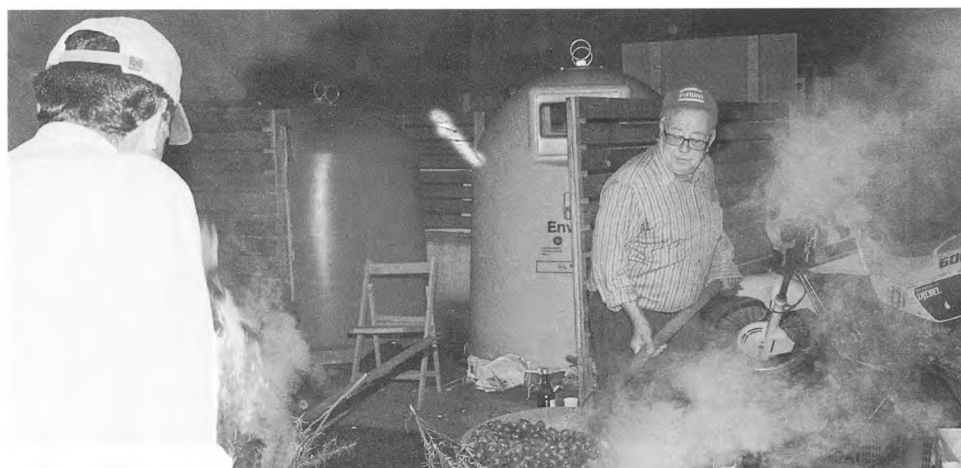
Fins a l'any vinent!!!

Grup de Festes

Castanyada Popular

Com cada any, el dia 1 de novembre es va celebrar la Castanyada Popular a la plaça Esteve i Cruañas, acompanyada d'una audició de sardanes a càrrec de la Cobla Baix Empordà. Des d'aquí agraïm la col·laboració de l'Associació de Mares i Pares de l'Escola Dr. Arruga de Begur i destaquem l'afluència de gent, que un any més ha fet que l'acte tingués l'èxit esperat.

Moltes gràcies a tots per la vostra col·laboració.

Caminada popular a Begur

El propassat diumenge 10 de setembre va tenir lloc una Caminada Popular a Es Quinze i Puig Rodó. L'activitat, que per primer cop ha estat organitzada pel Grup de Festes de Begur, va tenir força èxit.

Valorem positivament l'experiència i estem encoratjats a repetir-la, i esperem assolir el nostre objectiu d'augmentar la participació i acceptació.

Fins a la propera!

Grup de Festes

XV Concurs d'Arts Plàstiques de Begur

Un any més, la convocatòria del Concurs d'Arts Plàstiques va reunir un gran nombre d'obres de diferents artistes a Begur. Enguany, però, el concurs era obert a totes les temàtiques i disciplines, i la representació o interpretació del poble no era condició indispensable per participar-hi. Tot i així, en moltes de les peces encara s'hi reconeixia algun aspecte de Begur.

La majoria eren pintures de diferents tècniques i estils, per bé que també hi havia algunes escultures. L'interès de l'organització és plantejar un concurs obert a totes les possibilitats. Això permet que tant els artistes joves com els més experimentats puguin participar-hi sense cap condicionant a l'hora de realitzar les seves obres. De fet, aquest any hi havia participants molt joves i d'altres... ja no tant.

El jurat estava format per persones vinculades directament al món artístic: Jordi Amagat, Josep Perpinyà i Torrent Pagès, artistes; Glòria Bosch, directora del Museu d'Art de Girona; i Jaume Fàbrega, periodista. Després de posar en comú els diferents criteris i valorar la qualitat de les obres seleccionades, s'acordà atorgar els següents guardons:

- 1r premi: *Un llarg dia finlandès*, de Laura Baldrich, d'Olot.
- 2n premi: *Penya-segats*, de Marta Vilarós, de Fonolleres.
- 3r premi: *Visió d'un poble*, de Pedro Gómez, de Montcada i Reixach.

El primer premi correspon a un quadre de tècnica mixta sobre fusta, en el qual tant la poesia com el moviment de la dansa es fusionen amb la tècnica del dibuix i la pintura. Una peça que el jurat va voler destacar per la seva sensibilitat i pel bon tractament i composició de les figures en moviment.

El segon premi va ser per a una obra de tres dimensions, una ceràmica de volums amplis i formes definides i segures, que recorda algunes de les típiques construccions turques de la Capadòcia. Una escultura concebuda a partir de la simplicitat de la idea dels penya-segats.

El tercer premi, *Visió d'un poble*, és

un oli sobre tela que reconstrueix la imatge de Begur a base de plans i fragments geomètrics propis del cubisme. Una pintura de composició lliure i harmònica en la seva tonalitat.

Felicitem especialment els guanyadors, però també hem de dir que van ser vàries les pintures i escultures finalistes, i això ha d'encoratjar tots els artistes per tornar a participar en les properes convocatòries, perquè amb constància i mantenint la il·lusió és com s'obtenen els resultats. Fins llavors, que l'art, la imaginació i la creativitat estiguin sempre presents.

Carles Torrent Pagès

Homenatge a Francesc Sabater i Mекре, en Xiquet

El passat 6 d'octubre es va portar a terme l'homenatge a en Xiquet. L'Ajuntament, a proposta del Patronat de Turisme, va atorgar-li la medalla d'or, el va nomenar fill adoptiu de Begur i va posar el seu nom al carrer d'entrada a Fornells, en un acte molt emotiu. No cal dir que és un reconeixement totalment merescut a una persona pionera en l'hostaleria i que va ser un exemple en el tracte amb el client. Enhorabona també a tots els familiars per la manera com han continuat el treball de dirigir aquest establiment familiar, emblema del món hotelier de la Costa Brava.

Felicitats.

Temporada de futbol-bàsquet 2000-2001 de l'Associació Esportiva de Begur

Com cada any, el mes de setembre es va iniciar la temporada esportiva de futbol i bàsquet integrada per les categories següents:

Futbol: Aleví, Benjamí A, Benjamí B, Infantil, Cadet i Juvenil.

Bàsquet: Premini masculí, Mini femení, Infantil femení i Cadet femení.

Des de la Regidoria d'Esports us desitgem unes Bones Festes i una profitosa temporada.

Regidoria d'Esports

- FUTBOL-

Aleví: entrenador, Antonio Alonso; ajudant, José Moner.

Benjamí A: entrenador, José Moner.

Benjamí B: entrenador, Juan López.

Infantil: entrenador, Pedro Martín; ajudant, Àngel Abad.

Esports

Cadet: entrenador, Cèsar Toledo; ajudant, Enric Andreu.

Juvenil: entrenador, Carles Gironès; ajudant, Benito Mendoza.

- BÀSQUET -

Premini masculí: entrenador, Joan Segura; ajudant, Jaume Andreu.

Mini femení: entrenador, Rogeli Nieto.

Infantil femení: entrenadora, Sara Dauder.

Cadet femení: entrenador, Pau Pérez.

Begur i el comtat de Girona abans de l'any 1000

Transcrivim el text de la conferència que va pronunciar l'historiador Víctor Hurtado en l'acte de commemoració del proppassat Onze de Setembre, celebrat al Centre Cultural Escoles Velles de Begur.

Pot resultar xocant o, si més no, una mica sorprenent parlar en un dia com avui —Onze de Setembre— d'un tema tan allunyat en el temps i en l'espai de la caiguda de Barcelona com és Begur i el comtat de Girona abans de l'any 1000.

De fet es tracta —i permeteu-me un breu incís introductor— de la presentació d'un llibre que forma part d'una obra en un àmbit molt més ampli. Em refereixo a *l'Atlas dels comtats de la Catalunya carolíngia*, que, juntament amb en Jordi Bolòs, professor d'història medieval a la Universitat de Lleida, anem fent pacientment fa prop de vint anys. Obra que, també pacientment i des de fa quatre anys, l'editor Rafael Català, d'edicions Dalmau, va editant per volums seguint els comtats.

El motiu, doncs, de la nostra trobada avui és fruit d'aquesta recerca i un cas molt especial i digne d'interès: el Begur de fa mil anys i la seva rodalia dins del que llavors era el comtat de Girona.

Però, què és aquest *Atlas dels comtats de la Catalunya carolíngia*? Doncs consisteix en el buidat sistemàtic i exhaustiu de tota la documentació d'abans de l'any 1000 que ha arribat fins avui dia del territori que anomenem Catalunya. I quan parlem de documents d'abans de l'any 1000 ho fem en realitat dels primers documents escrits que parlen del nostre país.

És evident que en els textos clàssics de restes arqueològiques trobem mencionats noms de lloc com Emporion, Barcino o Gerunda, però la primera documentació escrita que realment ens parla del país, de la seva configuració, la trobem en les escriptures de compravenda, en els testaments, actes judicials, llegats a l'Església, fundació de monestirs, donacions comtals i, per què no, les butlles papals o els diplomes o preceptes reials. Tot això està en documents dels segles VIII, IX i X.

Un cop buidats els documents i classificada i ordenada la informació, en lloc d'elaborar llargues llistes de vil·les, masos, esglésies, castells, torres de guaita, camins, fonts o molins, la passem a coordenades cartogràfiques modernes. És a dir, fem mapes. I en fem de tota mena: de localització dels noms de lloc, de l'origen dels topònims —romans, germànics, àrabs—, de la vegetació, de les vies de comunicació, dels territoris comtals o vescomtals, dels senyors, dels bisbes, de la distribució de les parròquies o dels dominis dels diferents monestirs. A mesura que anem fent els mapes va apareixent, quasi diríem màgicament, el paisatge de Catalunya fa mil anys.

Centrant-nos en el territori del que va ser comtat de Girona, ens trobem amb contrades on el paisatge ha variat molt poc. Petites valls com Arbúcies o l'alta vall del Brugent mantenen una estructura de poblament molt similar a les que hi havia l'any 1000. La localització i les distàncies entre els vilars són pràcticament les mateixes que la dels masos avui dia.

Altres llocs, en canvi, han canviat profundament. La xarxa viària de la plana de l'Empordà, per exemple, fortament condicionada per l'existència d'àmplies zones d'aiguamolls i de planes inundables, no té res a veure amb

l'actual. Per anar de Roses a Empúries o s'anava per la platja o bé calia anar fins a Peralada, Figueres, Vilamacolum, Saldet i Viladomat.

Hi ha paisatges que semblen ordenar-se al llarg d'una via de comunicació, com és el cas de l'antiga Via Augusta, que creuava de punta a punta el comtat passant, fins i tot, pel bell mig de la ciutat de Girona. L'anomenada llavors Via Francisca —que anava o venia de França— va exercir d'eix vertebrador de bona part del territori. Les grans vil·les de Palau Sacosta (899), Fornells (922), Riudellots (898/917) o Caldes de Malavella (919) eren sobre la Via o a molt poca distància.

Apareixen les primeres concentracions urbanes. La ciutat de Girona, capital del comtat i seu episcopal, creix dins les seves muralles romanes. Tenim la seu de Santa Maria, un palau episcopal, l'església de Sant Genís i el petit cenobi de Santa Maria de les Puelles. Però els documents també ens parlen d'un mercat, d'un hospici per a pobres i fins i tot de l'existència d'un petit burg fora murs a redós de l'església de Sant Feliu. Això sense parlar de la fundació, molt a prop de l'any 1000, del monestir de Sant Pere de Galligants.

És en canvi notòria la manca d'informació al voltant d'Empúries, que, per tradició antiga i com a capital de

comtat, hauria d'haver estat l'altre gran nucli de població. La seva probable destrucció pels àrabs vers el 716 o 718, les ràtzies vikings cap al 830 o les de pirates andalusins de 935-40 en són, sens dubte, els causants.

Hi ha zones que ens sorprenen per la seva gran quantitat d'informació, com és el cas de la península del cap de Creus: boscos, pastures, vinyes, terres de conreu, esglésies, cases, camins... El territori apareix farcit de topònims l'existència dels quals és tributària dels dominis de dos grans monestirs: Santa Maria de Roses i Sant Pere de Rodes. En altres parts del comtat els noms de lloc són pràcticament inexistent, per exemple a la zona de la Selva, on l'acidesa del terreny mai ha permès el desenvolupament de conreus i encara avui dia el veiem cobert de boscos de pins i planters de pollanques.

Un cas de manca d'informació semblant al d'Empúries és, curiosament, el de Begur i les seves rodalies. Un dels principals trets que defineixen el paisatge de la Catalunya d'abans de l'any 1000 és la poca o nul·la informació de les zones costaneres, mancança segurament relacionada amb la poca població que hi devia haver prop de la costa i determinada per la falta de seguretat deguda al perill constant de les ràtzies de pirates musulmans i vikings. No ens ha de sorprendre que bona part de les fundacions monàstiques dels comtats d'Empúries i de Girona es situessin, en aquests primers anys de colonització, a la mateixa línia de costa o molt a prop.

Sant Quir de Colera, Sant Pere de Rodes, Santa Maria de Roses, la cel·la monàstica de *Carcer* prop de Torroella, Sant Pau de Fontclara, Sant Feliu de Guíxols o Sant Pol de Mar es crearen sens dubte per beneficiar zones ermes despoblades. Amb força ajudes, privilegis i donacions reials i comtals, molt ràpidament es convertiren en nuclis d'atracció de nous pobladors.

Begur no s'escapa de la norma. L'any 889 es fundà el monestir de Sant Pau de Fontclara en els marges de l'albufera que cobria la desembocadura del Ter. El mateix any va rebre del rei Odó un diploma com a donació d'un alou que anava de la Morella fins al *Montis Guardia*, on es trobava l'església de Santa Reparada, unes valls, boscos i les runes d'un castell o *Castellarum* sobre un mont aspre. El topònim no apareix, ja que a final del segle X la població segurament no de-

via existir com a hàbitat definit, però no hi ha dubte que aquesta donació a Fontclara es pot considerar com el primer document begurenc.

Però no ens precipitem. Tenim una fundació monàstica, Sant Pau de Fontclara, i una donació del rei que és el lloc de Begur en sentit ampli. Si mirem el paisatge de les rodalies de Begur tal com ens apareix a final del segle IX, hi veiem: al nord, el massís del Montgrí amb la vila d'Ullà (*Olianus*, 834), on el bisbe tenia importants dominis ja l'any 834 i per on passava el camí que anava d'Empúries a Torroella (*Torrocella*, 888) a tocar del Ter i que llavors feia de partió entre els comtats d'Empúries, Peralada i Girona.

Seguint cap al sud, una immensa zona d'aiguamolls i llacunes costaneres cobria tota la desembocadura del Ter fins a Pals (*Palus*, 889) i, segons com es miri, fins a Torrent (949). La riba d'aquesta gran zona humida la formarien Gualta (*Aqualta*, 888), Fontanelles (*Fontanillas*, 859), el monestir de Sant Pau de Fontclara (889), Sant Julià de Boada (889) i Sant Feliu de Boada (*Sancti Felicis*, 949).

Al sud, els contraforts de les Gavarres amb una petita cel·la monàstica a Sant Climent de Peralta (*Petra Alta*, 844), Torroella de Mont-ras (*Torecella*, 922) i la petita plana elevada de Palafrugell (*Palacio Frugello*, 968) tancarien aquesta zona del litoral, on Begur se'ns presenta com un esperó ran de mar, amb l'església de Santa Reparada (889) que indica la presència de població i almenys amb una menció inequívocament defensiva com és el *Montis Guardia* (889).

Si del paisatge —l'espai— passem al temps, és a dir, a la cronologia dels documents, ens adonem que aquesta donació de l'alou de Begur al monestir de Fontclara —acabat de fundar— fou en realitat el punt final de l'etapa repobladora d'aquesta part del Baix Empordà. L'any del document, 889, ens permet formular aquesta hipòtesi tot seguint aquells autors que en un moment o altre han parlat de la repoblació de les terres gironines: des de R. d'Abadal¹ i F. Udina² fins a P. Bonnassie³ i M. Riu⁴, o, més recentment, J. Blanco de la Lama⁵ i R. Martí⁶.

Abans que res, cal imaginar-nos un país pràcticament despoblat a final del segle VIII. La frontera establerta a l'Albera el 756, el lliurament de Girona als francs el 785, l'algarada musulmana del 796 i l'esforç militar i demogràfic

per conquerir Barcelona i portar la frontera al Llobregat tingueren, sens dubte, quelcom a veure amb aquesta despoblació dels comtats de Girona i Empúries.

El primer moviment repoblador no es produí fins al 830, i quedà circumscribit a les rodalies de Girona, els marges del Ter fins a la Bisbal i poc més enllà. Així tenim Mollet (834), Millars (834), Fonteta (844) i Sant Climent de Peralta (844) pel costat gironí, i Ullastret (834) i Ullà (834) pel costat empordanès. Hem d'esperar a final del segle IX per veure la segona onada de repoblament, que arribà al mar pel nord i pel sud del massís de les Gavarres. Pel sud tenim Llagostera (881), Romanyà (881), Calonge (881) i Sant Mateu de Vall-llobrega (889), i pel nord Cruïlles (878), la Bisbal (878), Santa Llúcia d'Arboç (891), Vulpellac (904), Canapost (904), Gualta (888) i el nostre monestir de Sant Pau de Fontclara, amb el seu alou begurenc de Santa Reparada.

Podem dir que l'assentament a la muntanya de Begur, proper a la frontera amb el comtat d'Empúries-Peralada i amb una o dues places fortificades, es convertí en clau de volta de tot un procés de repoblació i d'explotació de les terres orientals del comtat i, per la seva situació, exercí un paper central i estratègic de primer ordre.

No oblidem que ja el 1019 apareix el topònim Begur relacionat amb el castell i un senyor feudal, però això ja és una altra història.

Moltes gràcies,

VÍCTOR HURTADO

NOTES

¹ ABADAL, R. D', *Catalunya Carolíngia. Els diplomes carolíngis a Catalunya*, 2 vol., Barcelona, 1926-1950.

² UDINA, F., *El Archivo Condal de Barcelona en los siglos IX-X. Estudio crítico de sus fondos*, Barcelona, 1951.

³ BONNASSIE, P., *Catalunya mil anys enrere*, 2 vol., Barcelona, 1972.

⁴ RIU, M., *Excavaciones en el poblado medieval de Caulers, mun. Caldes de Malavella, prov. Gerona*, Madrid, 1975.

⁵ BLANCO DE LA LAMA, J., *El monestir de Sant Feliu de Guíxols (segles X-XI, la formació del domini)*, Sant Feliu de Guíxols, 1991.

⁶ MARTÍ, R., *Col·lecció diplomàtica de la Seu de Girona (817-1100)*, Barcelona, 1997.

XXXVII Reunió Científica de la Societat Catalana de Neuropsicologia a Begur

El propassat dia 16 de setembre es va celebrar al Parador d'Aiguablava una interessant reunió científica sobre neuropsicologia. En aquest context, Maria Moral reflexiona sobre la funció del neuropsicòleg.

Paper del neuropsicòleg dins de l'àmbit de la psicologia clínica

La neuropsicologia clínica és una ciència aplicada que estudia l'expressió conductual de la disfunció cerebral o, dit en altres paraules, la relació cervell-conducta.

En els darrers anys, la importància de les neurociències –en la seva doble vessant d'investigació i aplicació clínica– ha anat creixent de manera significativa, lligada als avenços tecnològics.

Dins de les anomenades neurociències, el paper de la neuropsicologia ha anat prenent cada cop més importància: cobreix aspectes d'avaluació, diagnòstic, rehabilitació i investigació clínica, contribueix a un millor coneixement de les bases de funcionament del cervell i beneficia, amb aquests avenços, a d'altres ciències properes, com la psicologia, la psiquiatria i la neurologia.

La Neuropsicologia és una disciplina que compta relativament pocs anys d'història. Durant la dècada de 1950-1960 es consolidà als EUA i Canadà, i cap als anys 80 la neuropsicologia clínica es va establir com a especialitat, en ser reconeguda per l'APA (American Psychological Association). A Catalunya té una tradició clínica i de recerca que es va iniciar a principi dels anys 80 a l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i a l'hospital de Nostra Senyora del Mar, de Barcelona.

L'any 1987, la Universitat Autònoma de Barcelona presentà els primers estudis de postgrau que atorgaven una titulació de diplomatura i de mestratge (màster) de formació professional en neuropsicologia clínica; l'any 1988 la Universitat de Barcelona ofería un programa de doctorat en neuropsicologia. Actualment els programes de formació universitària en aquesta disciplina són un fet constatat a les diferents universi-

tats catalanes, com també ho és la pràctica de la neuropsicologia clínica en el nostre territori.

Els cursos d'especialització en neuropsicologia estan adreçats a llicenciats en psicologia (branca clínica) i medicina, i excepcionalment s'hi han acceptat alumnes llicenciats en lingüística.

La neuropsicologia clínica representa un camp d'expansió multidisciplinària que integra les ciències conductuals i neurològiques per entendre millor les relacions cervell-conducta. La seva ràpida evolució en els darrers anys és un reflex de la sensibilització, per part dels clínics, cap als problemes pràctics d'identificació, avaluació i tractament dels pacients amb dany cerebral.

En trets generals, la pràctica de la neuropsicologia representa:

- avaluació,
- diagnòstic i
- tractament.

L'avaluació global de les activitats mentals superiors permet:

- Detectar les alteracions neuropsicològiques ocasionades per la lesió.
- Dissenyar un pla terapèutic per rehabilitar la o les funcions afectades, així com modificar les conductes desorganitzades.
- Oferir una orientació psicosocial (laboral i familiar) juntament amb altres membres de l'equip que permeti la reinserció del pacient al seu entorn habitual, en els casos en què això sigui possible, o, en els menys afortunats, intentar aconseguir una òptima qualitat de vida.
- Donar informació, orientació i suport a la família de l'afectat.

On actua la neuropsicologia?

Té aplicació en diversos camps:

- Neurologia:
 - Accidents cardiovasculars (AVC).
 - Malalties degeneratives: demències tipus Alzheimer i altres.
 - Malalties desmielinitzants, com l'esclerosi múltiple (EM).
 - Malalties infeccioses (encefalitis, etc.).
- Neurocirurgia:
 - Traumatismes craneoencefàlics (TCE).

D'esquerra a dreta, l'alcalde de Begur Carles Arnau, el doctor Olivella de l'Hospital Creu Roja de Barcelona i el professor de la UdG Eduard Vallès.

- Tumors.
- Malalties postquirúrgiques: malformacions, hemorràgies (HSA).
- Psiquiatria:
 - Diagnòstic diferencial:
 - Depressió amb pseudodemència.
 - Malalts esquizofrènics amb sospita de deteriorament, etc.
- Serveis de medicina interna:
 - Meningitis.
 - Sida.
 - Diabetis.
- Servei de cardiologia:
 - Anòxies per aturada cardíaca.
 - Accidents vasculars cerebrals postquirúrgics.
- Pediatria:
 - Paràlisi cerebral (PC).
 - Afectació cerebral perinatal, anòxies.
 - Trastorns d'aprenentatge de base neuropsicològica.

L'abordatge del pacient amb dany cerebral, per les característiques diverses i específiques que pot presentar, ha de ser, sens dubte, multidisciplinari, i aquesta multidisciplinarietat ha d'incloure, inexcusablement, la figura del neuropsicòleg.

MARIA MORAL i TEJERO
Llicenciada en psicologia
Màster en neuropsicologia
Doctoranda en psiquiatria i
psicologia clínica

Pere Manera exposa al Parador d'Aiguablava

El Parador Turístic Aiguablava de Begur acull en els seus salons, tot el setembre, una exposició de l'artista Pere Manera.

La mostra és una interessant col·lecció d'una vintena d'olis amb temes dedicats especialment a Begur i les seves cales i a Sant Feliu de Guíxols; tot un seguit de paisatges i racons de les belles viles begurenca i ganxona, explicats per qui els viu i els estima.

Pere Manera ens dona una nova i magistral classe sobre com utilitzar la tècnica i l'espàtula com l'eina que cospa la força del mar o la serenor d'un racó amb regust de salabror. Potser tantes hores amb els remes a les mans siguin el seu secret per deixar-nos caure una mica de ruixim per sobre quan ens palplantem davant la seva obra, serena i forta com la Mediterrània.

El passat dia 1 de setembre es va celebrar l'acte d'inauguració de la mostra, que fou presidit pels batlles de Sant Feliu de Guíxols i Begur, Joan Alfons Albó i Carles Arnau, respectivament, i al qual assistiren nombroses persones d'ambdues viles.

En els parlaments que els alcaldes varen fer com a presentació, es rivalitzà per la pertinença del pintor a les dues poblacions de la Costa Brava: Begur, que va veure néixer i créixer el jove Pere Manera, i Sant Feliu, que és on viu i on desenvolupa la seva tasca creativa i

social com a director de l'Escola Municipal de Belles Arts, des de fa més de trenta anys. La simpàtica rivalitat va deixar palesa l'estimació tant per l'home com per l'artista que inspirà els parlaments. L'emoció s'accentuà amb la lectura, per part de Joan Alfons Albó, d'un poema escrit especialment per a l'ocasió per Josep Camús, de Santa Cristina d'Aro, amic personal de Manera i col·leccionista de la seva obra.

Altres presents a l'acte foren Antoni Juanals, exalcalde de Sant Feliu, i Paula González, regidora de Cultura de l'esmentada vila. Volem destacar també la presència del senyor Portela, pre-

sident de l'Associació de Clubs de Bàsquet, i la seva esposa, també amics personals de l'artista i motors d'aquesta mostra pictòrica, esdeveniment que, dissortadament, Pere Manera ens ofereix molt rarament.

Acabem agraint a la direcció del Parador Turístic les seves facilitats i atencions, tot esperant que la iniciativa de dur a terme aquestes mostres d'art continuï, i d'aquesta manera s'ampliï l'oferta d'una vila com Begur, especialment sensible a la promoció cultural i artística.

R.M.

Exposició del Club Bogart's

Del 10 al 29 d'octubre va tenir lloc una exposició de pintura del Club Bogart's, una associació cultural i cinematogràfica de Palafrugell.

Les obres exposades, olis i aquarel·les, corresponien als artistes Joan Guitart i Paco Llosa, dos palafrugellencs profundament compromesos amb la seva gran afició: l'art.

Amb aquesta mostra s'aferma un lligam entre el poble de Begur i aquesta associació palafrugellenca que destaca per la seva vitalitat cultural i el reconeixement de certes personalitats injustament oblidades.

La biblioteca: un racó per als contes

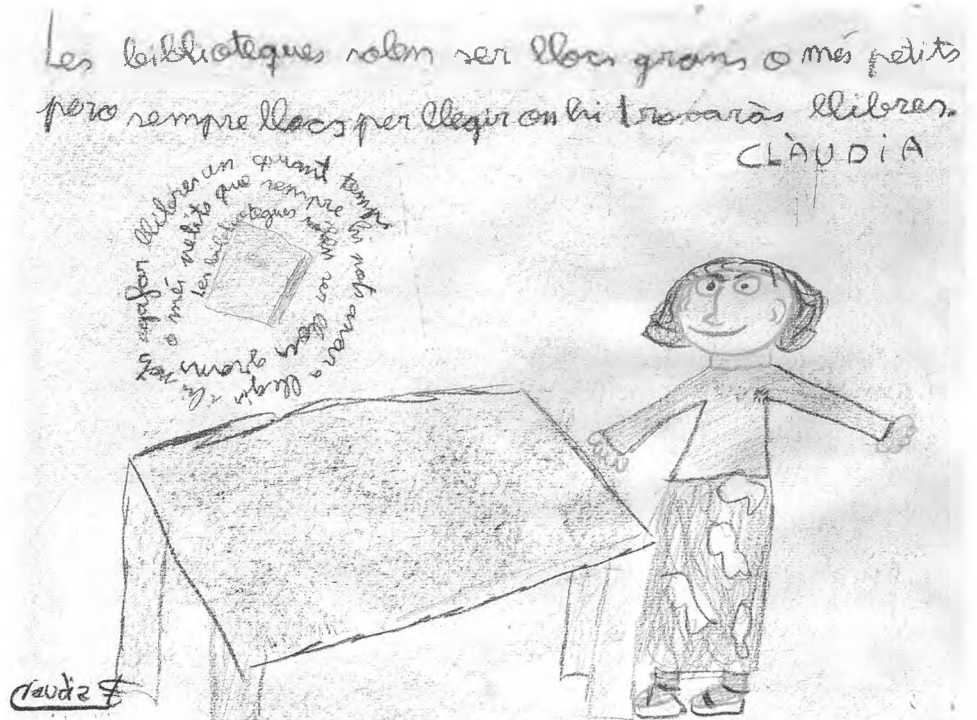
Per segon any consecutiu, la biblioteca Salvador Raurich ha organitzat L'Hora del Conte, mitjançant una subvenció atorgada per la Diputació de Girona. Aquesta activitat és duta a terme pels contistes del grup de teatre El Galliner, de Girona.

Des de l'octubre fins al desembre, cada dimecres a 2/4 de 6 de la tarda, i amb una durada de 45 minuts, hem pogut escoltar contes per a tota mena d'edats. La finalitat que es persegueix amb aquestes jornades d'animació a la lectura és d'aconseguir que la mainada entri en contacte amb els llibres, desenvolupi la fantasia i la imaginació i enriqueixi el seu llenguatge.

Un dels objectius que pretenem assolir des de la biblioteca és que en els nens i nenes es desperti per si mateix el desig de llegir tant les històries que escolten com d'altres.

Des d'aquesta plana la biblioteca Salvador Raurich expressa el seu agraïment a tots els que heu participat de les tardes del dimecres: pares, mares, avis, nens, nenes i la llar d'infants Ses Falugues; així com a tots aquells que han fet possible la realització d'aquesta activitat: Ajuntament de Begur, Diputació de Girona, grup de teatre El Galliner, i Ràdio Begur per la difusió que n'ha fet.

Esperem seguir comptant amb la col·laboració de tots vosaltres per poder tornar a fer possible aquesta experiència.

Exposició "Prudenci Bertrana. La presó de l'ànima"

Aprofitant la personalitat polifacètica de Prudenci Bertrana (1867-1941), s'ha dut a terme una exposició que recull la seva vessant pictòrica. Begur ha acollit aquesta mostra del 10 al 26 de novembre.

Les obres de Bertrana ofereixen una mostra del seu esperit crític i la seva profunda sensibilitat, alhora que mani-

festen un gran desig de comunicar-nos les seves inquietuds.

A través d'aquesta exposició s'entén millor la personalitat de Prudenci Bertrana i la seva concepció de l'art aplicat a la vida. En definitiva, arribem a comprendre les interioritats d'un home que volia viure de l'art i per a l'art.

Es Castell

Jo vull escriure unes línies sobre Es Castell –un dels grans clàssics de Begur– i així ho faré ja que així he estat aconsellat en contra dels meus primers impulsos, els quals em portaven directament a escriure un article d'alt contingut eròtic.

La raó i el motiu es diuen Dolors, que fa ja trenta anys, quan la vaig conèixer, era una dona baixeta, sòlida de carns, rotunda, guapa i més llesta que la gana, més simpàtica que el dimoni i més temptadora que Ell. Ja llavors tenia com a fills a quatre menuts que ara ja són homes i dones ben plantats. Vaig comprendre amb horror que allò implicava un marit: en Maurici. Resumint: tot i les meves reserves, al cap de deu minuts de conèixer-lo ja li tenia tanta simpatia com a la Dolors.

Des de llavors he assistit –quasi en primera línia– a la infinita roda de mogudes que de Es Castell i els seus creadors han sortit: la seva magnífica cuina, La Bargassada, els primers cantants llatins que a la Costa Brava varen venir, totes les festes, tota la *gauche divine* de Begur, els bingos públics, la cuina americana ràpida i el més exquisit marisc, els *pubs* i les inauguracions perpètuas i alegres, les terrasses, els festeigs i la inesgotable creativitat d'en Maurici, més viva que mai en el moment present –llegiu-hi gairebé 2001.

Aquesta creativitat d'en Maurici (quan parlo d'ell em refereixo a l'envejable pinya que formen tota la seva família) li ha portat i li portarà problemes, ja que no s'ha d'oblidar que és un personatge que, a més d'haver convertit el laberint de l'hosteleria en un art, és

també un polític batallador i que a escala teòrica pot ser un enemic temible, però que en el terreny directe i personal, pot ser el millor amic fins i tot del seu enemic. Se l'ha titllat a vegades de somiador i fins i tot d'insensat. però –crec jo– que sense somiadors ni insensats, ni avui volariem, ni podríem viure sota l'aigua, ni haguéssim arribat a la Lluna o a l'horitzó final de Neptú, al qual sens dubte arribarem o arribarem.

En els seus locals s'envolten de personatges diversos, incloent-hi alguns bons disfressats de dolents que no et deixen parlar per telèfon. I, molt particularment, d'una senyora nonagenària –la mare de la Dolors– que és la pura essència de la tendresa i de l'afabilitat.

Actualment el meu cor pertany al Farolillo, perquè les coses són com són; però, en aquestes costes, braves i en les quals sempre és possible qual-sevol naufragi, tenir Es Castell i a tota la seva gent a cor obert em fa quasi feliç. Els que no el conegueu aneu-hi i proveu-lo. No en podreu escapar mai més. I ni mirar al bombó de la Dolors que, si és possible, encara està millor que fa trenta anys.

Jordi Vallvé

Diada Nacional de Catalunya

El diumenge 10 de setembre, amb motiu de la celebració de la Diada Nacional de Catalunya, les Agrupacions local i comarcal de Convergència Democràtica van organitzar a Begur un acte commemoratiu i de celebració que va consistir en una trobada a la plaça de la Vila i una cantada d'havaneres. Posteriorment es va pujar tot caminant fins el Castell, on es van realitzar un seguit de parlaments, amb la presència de diferents partits polítics nacionalistes que varen voler acompanyar-nos a la celebració d'aquest acte.

Vam comptar amb la presència de Felip Puig (conseller), Josep Camps (CDC), Bernat Agulló (PSM), Xosé Manuel Beiras (portaveu nacional de

BNG), Josune Ariztondo (secretària de l'EBB i membre del PNB), Pere Mayor (secretari general de BNV), José Calvo Poyato (portaveu del Grup Andalucista i alcalde de Cabra de Córdoba pel Partido Andalucista) i Patricio González

(alcalde d'Algesires, també pel Partido Andalucista).

Tot seguit es va hissar la senyera, amb el Cant dels Segadors, i va seguir la festa amb un ressopó popular de bunyols i garnatxa, per clausurar l'acte.

En nom de l'Agrupació Local de CDC-Begur vull agrair públicament la massiva presència de begurencs en aquest acte de revetlla de la Diada; la seva generosa participació va donar més rellevància a l'objectiu d'assolir una manifestació clara a favor dels drets del poble català.

JOAN CATALÀ i PAGÈS
President de CDC-Begur

Atacs al programari

Quan en informàtica parlem de programari (*software*), ens estem referint als programes d'un ordinador. El maquinari (*hardware*) és la màquina en si. Avui dia hi ha programes que poden esborrar o alterar la informació d'un ordinador o altres programes. O sigui, hi ha atacs al programari no desitjats. No tots els atacs són virus. Fem-ne una classificació:

- Cavall de Troia: programa que en executar-se té una conseqüència maligna. Per exemple, un joc que esborri tot el disc dur en executar-lo.
- Bombes lògiques: programes que s'executen sota unes determinades circumstàncies (dia i hora concrets) i que són perjudicials.
- Cucos: programes perjudicials que podem trobar a la Xarxa.
- Virus: programes malignes amb la característica que es poden autocopiar.

Els virus. Introducció

La característica més important que té un programa anomenat virus és la capacitat d'autocopiar-se.

Hi ha molta desinformació sobre aquest tema. La gent pensa que si el seu ordinador és contaminat per un virus, això serà catastròfic. Aquesta idea no és certa del tot.

Normalment, un virus no té una conseqüència catastròfica (n'hi ha alguns que sí, però són pocs), ja que si la tinguéssim no es podria replicar a altres màquines. El detectariem massa aviat i no donaria opció de rèplica.

Internet ha fet que els virus tinguin més importància, ja que avui dia són la major font de contaminació. Abans només ens podíem infectar si agafàvem un disquet que ja ho estigués. Ara, podem agafar un virus a través de la Xarxa.

El fet de l'existència dels virus ha fet que algunes empreses s'especialitzessin en la construcció de programes de detecció i eliminació d'aquests virus, els anomenats antivirus. Com que cada

mes en surten molts (el setembre de 1999 s'estimava que hi havia cap a 2000 virus nous al mes), els programes antivirus necessiten actualitzacions contínues. En setembre de 1999 es coneixien al voltant de 45.000 virus diferents.

Una breu història

El 1984, el Dr. Cohen va fer una tesi doctoral sobre la possibilitat que els programes es reproduïssin. Així, l'any 1986 va néixer el primer virus amb cara i ulls: el Brain, construït pels germans Alví. El 1987 es va crear el primer antivirus. L'any 1992 és el del famós virus Michelangelo, que destrueix tot el disc

dur. L'any 1995 va sorgir el primer virus de macro.

Classificació

Podríem fer moltíssimes classificacions de virus, però sembla lògic fer-ne una segons el lloc d'infecció. Així podem tenir:

- Virus sector d'arrancada: substitueixen la informació del *boot* (dimensions de la informació, adreces dels fitxers en el disc, etc.) i traslladen a una altra part del disc la informació bona. Es contagien arrancant des d'un disquet posat (que no té per què ser d'arrancada: només cal intentar arran-

car amb un disquet contaminat, encara que aquest no sigui d'arrancada i veurem que, tot i que no arrancarem, sí que ens contaminarem igualment).

- Virus paràsits: escullen un fitxer i s'hi col·loquen. No se sap mai en quina part del fitxer escollit es col·locaran. La forma de contagi és l'execució de programes contaminats.

- Virus de macro: fan servir els programes de macro (Word, Access, etc.). Obrint un document infectat s'infecta la plantilla, i a partir d'aquí qualsevol cosa que fem amb aquesta plantilla quedarà infectada.

- Virus multipartits: infecten el sector d'arrancada i a més alguns programes.

- Virus companys: infecten els fitxers d'extensió COM i EXE, o sigui els programes executables.

- Virus de vincle: modifiquen els *clusters* on s'ubiquen els programes, de manera que els *clusters* apuntin al virus i aquest cridi els programes.

Els virus a Internet

A Internet es mou molta informació; per tant, s'hi mouen molts virus. Abans es podia aïllar un virus fàcilment. Ara, amb Internet, s'escampen amb molta més facilitat. N'hi ha que estan

específicament creats per a la seva replicació a Internet (Happy99, Melisa, Monopoly, etc.).

El 90% d'infeccions a Internet són degudes als annexos als missatges electrònics, i el 10% restant a descàrregues de programes de la Xarxa (FTP). Avui dia, el fet d'obrir i llegir un missatge no té cap risc; el risc està en els annexos que arriben amb alguns.

Un exemple és el virus Melisa, que va tenir molta popularitat ja que es propagava molt fàcilment. El Melisa funciona de la forma següent: l'usuari rep un missatge en anglès al seu nom i, com a assumpte important, acompanyat d'un document Word amb adreces pornogràfiques. Quan l'usuari obre

aquest document queda immediatament infectat. Això ens porta a dues conclusions:

- Cal desconfiar dels annexos del correu.

- Intentem fer servir formats que no siguin habituals (si volem escriure una carta, fem-ho amb el Bloc de Notes, per exemple), i així no serem portadors de virus.

A més, a Internet ens trobem un altre tipus de virus, anomenats virus-broma. Rebem una carta amb un text que ens alerta d'una situació i ens diu que el reenviem als nostres coneguts dintre d'Internet. Aquests missatges són capaçs de capturar altres adreces, per tant no s'han de reenviar. El seu únic objectiu és capturar el major nombre possible d'adreces.

És fàcil construir virus?

Actualment al mercat hi ha programes que generen virus encara que l'usuari no tingui ni idea de programació. Només cal seguir les instruccions que surten per pantalla i tindrem generat un nou virus. Hi ha adreces d'Internet on podem trobar aquests programes i baixar-los via FTP. Són capaçs fins i tot de generar virus polimòrfics, o sigui, virus que van

canviant la seva forma i ubicació; això fa molt més difícil per al programa anti-virus la seva detecció i eliminació. El cert és que quan es detecta un nou virus, el seu antídoto està en el mercat a disposició de l'usuari en un termini màxim de 48 hores.

Conseqüències dels virus

- Missatges i bromes
- Negació d'accés a serveis o arxius.
- Revelació de dades: quan connectem a Internet el virus envia dades del nostre ordinador a una adreça concreta.
- Corrupció de dades: esborra o canvia dades dels fitxers.
- Destrucció de dades: tots els fitxers que s'obren s'esborren en una data en concret.
- A vegades espatllen la *bios* de l'ordinador; a causa d'això en alguns casos s'ha hagut de canviar.

Estratègies preventives

1. Preparació: realitzar còpies de seguretat periòdiques per poder recuperar informació si és necessari. Assegurar que aquestes còpies esti-

guin lliures de virus. Convé també tenir discos d'arrancada per destruir els virus que estan en el sector d'arrancada i poder així obrir l'ordinador sense cap virus en memòria.

2. Prevenció: conscienciació dels usuaris, o sigui, no obrir annexos d'Internet, desconfiar de programari dubtós, etc.

3. Detecció: tenir un antivirus actualitzat que avisi abans que entri el virus.

4. Contenció: si estem parlant d'un sistema en xarxa, és necessari aïllar-ne l'usuari infectat (la millor forma és treure el cable de la xarxa d'aquest ordinador). Després s'ha de mirar si aquest usuari ha treballat amb algun disquet i, en cas afirmatiu, netejar els disquets. Una bona manera que un virus no entri en un disquet és tenir-lo protegit contra escriptura.

5. Recuperació: si un usuari s'ha infectat s'ha de netejar tot el disc i tornar-lo a deixar com estava abans mitjançant les còpies fetes.

Conclusió final

Tot el que es pot fer amb programari es pot fer amb programari infectat. Per tant, cal prevenir.

FRANCESC MIQUEL CLARET PONS

Racó Poètic

La fatxada

Veus una fatxada, l'observes amb deteniment i sens més la jutges.
Als teus ulls els ha causat una bona impressió, i dius que és eixerida.
Però ho fas cegament perquè no saps com és el seu interior.
No saps si serà freda o càlida, si t'hi sentiràs còmoda o no; però els teus ulls han dit: -És eixerida.
Els teus ulls color mel han guaitat una fatxada diferent a la resta, i la rebutgen sens més.
Tan sols ha estat jutjada iniquament perquè no feia goig.
Però aquesta fatxada tal vegada et pot donar molt més que aquella que t'havia enlluernat.

Aquesta a simple vista és més opaca, però dins seu hi brilla la més gran resplendor.
Però ja l'has descartat, sols perquè als teus ulls no els ha agradat.
Així que et quedes amb la fatxada eixerida i freda, i et passes la vida pintant-la de colors càlids perquè creus que així t'hi sentiràs millor.
I aquella fatxada iniqua però càlida segueix allà al pas del temps.
Ningú l'ha tocat, car temen el desconegut.
Però allà segueix, lluent i resplendent com el primer dia.

MONTSE CARRERAS OLIVER

La força del vent

Ja els homes primitius hagueren d'adonar-se que el vent s'emporta les coses que suren a l'aigua. També hagueren de remar més fort per anar contra el vent en llurs embarcacions primitives. Aviat, doncs, aprengueren a aprofitar-se de la força del vent fent servir arpilleres i altres teixits vegetals per recollir l'empenta del vent dins de les embarcacions. Tot plegat era molt rudimentari, començant per les mateixes embarcacions, les quals, al principi, no eren altra cosa que un tronc buidat i solament aprofitaven el vent en popa. De mica en mica, però, tot s'anà perfeccionant.

Fem un salt en el temps i situem-nos més enllà del neolític: a l'antiguitat clàssica. L'home construïa vaixells de mida considerable que li permetien fer viatges marítims. La navegació a vela era imprescindible per moure aquells vaixells, encara que els remos també es fessin servir eventualment. Les fibres vegetals i animals ja es filaven i teixien i, per tant, les veles foren protagonistes en els progressos de la navegació.

Alguns historiadors creuen que l'origen de la bandera catalana fou una vela dels vikings. Aquells guerrers i navegants nòrdics allargaren llurs incursions fins i tot a la Mediterrània, atacant poblacions de la riba. El rei franc va lluitar contra els vikings amb l'ajut del comte català Guifré el Pilós. Aconseguida la victòria, el rei carolingi va lliurar una vela amb quatre barres vermelles a Guifré com a trofeu de guerra, tot dient-li que aquella seria la seva ensenya. Cal tenir en compte que llavors una peça de roba d'aquelles mides era un objecte valuós, digne d'ésser apreciat com a trofeu de guerra. A mi particularment m'agrada més la llegenda de les quatre barres fetes pel rei sobre l'escut de Guifré amb els dits molls de la sang del comte ferit. Tots els pobles i totes les nacions tenen alguna llegenda en llurs orígens.

Continuem, però, amb la història de la navegació a vela. Aviat s'aprengué a navegar en sentit contrari del vent, cenyint-lo tot fent ziga-zagues (bordades), i això portà a inventar els diversos tipus de veles. La vela triangular va resultar senzilla, fàcil de manejar i molt adient per cenyir el vent. A la Mediterrània ha estat molt utilitzada i se li ha donat el nom de "vela llatina". Els nostres pesca-

dors l'han fet servir fins ben entrat el segle XX. Fins i tot els sardinals i els bous es movien amb grans veles llatines.

Els vaixells més grans dedicats al transport i al comerç marítim portaven més d'una vela. A l'època medieval hi havia les coques, vaixells molt amples (mànega) i molt alts (puntal), amb dues o tres cobertes; portaven varies veles i es movien molt lentament. En un museu del Maresme hi ha una maqueta de l'època que es conserva amb molta cura. Més tard, hi hagueren els xàvecs, que portaven una gran vela llatina i un floc a proa, amb un bauprès, i una altra vela llatina més petita a popa. Aquests vaixells eren més lleugers i aptes per a la navegació i van perdurar fins a principi del segle XX.

Cristòfol Colom va fer canviar les veles de les tres caravel·les. Portaven veles llatines i les va fer canviar per veles

quadrades. Ell sabia que a l'Atlàntic, navegant cap a ponent (sortint de les Canàries), el vent bufa de llevant, mentre que a l'Atlàntic nord el vent dominant és el ponent. Coneixia, doncs, la ruta d'anar i tornar d'Amèrica. Com que ja es pensava que el viatge seria molt llarg, va fer posar veles quadrades per poder navegar millor amb vent en popa.

Finalment, vingueren els grans velers que feien el viatge a les Amèriques, aquells que foren construïts a les platges de Sant Feliu i altres indrets de la nostra costa. Comptaven amb una important activitat auxiliar, que foren els corders i els velers, gremis d'artesans molt experts: els primers, filant i torçant cordes de tots els gruixos; i els segons, confeccionant les nombroses veles d'aquells vaixells, que en portaven de totes menes i mides. Una vela era una peça important que s'havia de confec-

cionar a partir de tires de roba de l'amplada del teler. S'havien de cosir i tallar les tires de roba i, finalment, s'hi afegien cordes i ullets per poder hissar-les i arriar-les. L'acabat d'una vela era una feina delicada i important.

Aquells vaixells no duïen menys d'una dotzena de veles, i eren de dos o tres pals i amb un bauprès a proa. Els pals o arbres (en castellà, *mástiles*) estaven sòlidament fixats al buc i, a més, se sostenien amb cordes que els afermaven a les bandes (obencs) i a proa i al bauprès (estais). Els obencs no solament sostenien els arbres, sinó que també servien per transmetre la força de les veles al buc i per enfilars-hi els mariners en fer les maniobres. Les tripulacions eren d'homes forts i molt valents, que sovint s'havien d'enfilars pels pals. Els capitans d'aquells vaixells també eren homes excepcionals. L'època dels velers té un rerefons de romanticisme ben justificat.

Finalment, a final del segle XIX i principi del XX, es construïren a Anglaterra els últims grans vaixells de vela: els clípers, amb més de tres pals i moltes veles pertot arreu, que portaven quatre i més flocs a proa i fins i tot veles a l'entremig dels pals. Amb els clípers s'acabà la navegació intercontinental a vela. Des de mitjan segle XIX la màquina de vapor havia revolucionat tota l'activitat humana i no trigaria a desplaçar completament les veles dels vaixells. Quan toqui en parlar, de la màquina de vapor i la primera revolució industrial.

Actualment, les veles solament es fan servir a la navegació esportiva. Els vaixells de competició es fabriquen amb materials moderns i cada any en surten models nous, que assoleixen una perfecció extraordinària. Les veles també s'adapten als nous vaixells, els quals cada vegada porten més superfície de vela. No cal dir que els grans vaixells i les grans regates queden reservats a les capes socials adinerades i, així i tot, el màrqueting que tot ho envaeix hi surt en forma d'espònsors. També hi ha, però, una vela esportiva modesta a l'abast de molta més gent.

Solament resta parlar de la vela a les naus de guerra. Això serà al pròxim capítol.

Més mones i micos

En Xicu va arribar a casa seva tot engrescat pensant en la tribu de micos i mones que hi hauria al castell per tal d'atreure el turisme. Va trobar a la seva dona, la Reparada, recollint la roba estesa i, ja d'entrada, li va explicar amb tota mena de detalls les monades que fan la tribu de mones que s'estan al penyal de Gibraltar. Tot seguit, li digué que ell i en Jordi havien decidit fer el possible per aclimatar una altra tribu de mones al nostre castell de Begur, buscant, també, l'atractiu turístic. Afegí a la seva explicació les semblances que hi ha entre el penyal de Gibraltar i la muntanya del nostre castell i va acabar dient que no hi ha cap motiu per pensar que aquí no n'hi hagués hagut, de mones, en altres temps.

—Per tant —va acabar dient en Xicu—, farem gestions a l'Ajuntament i a les entitats financeres per obtenir permisos i ajuts econòmics per poder adquirir unes quantes parelles de micos i mones com els de Gibraltar i també buscarem la col·laboració d'aquestes begurenques que actualment donen menjar als gats perquè també en donin als micos.

Na Reparada era una dona molt asenyada. Ella s'havia estat escoltant tot el que li deia el seu home sense dir ni piu, i, al final, quan en Xicu va acabar tota la seva explicació, digué:

—Mare de Déu, Xicu! Que n'ets, de tabalot! Tu i en Jordi ja feu una bona parella de bufats per la tramuntana. Ja us podeu treure aquestes ximpleries de dins des cap. A qui se li acut, una idea així? Encara no n'hi ha prou, d'aquells que fan el mico tot l'any per Begur? I aquelles turistes que a l'estiu van pel poble gairebé nues, ¿que no ho semblen, unes veritables mones? I vosaltres, tabalots, encara voleu que n'hi hagi més?

Na Reparada continuà escridassant en Xicu una bona estona fins que aquest s'adonà de que la seva estimada Reparada tenia tota la raó, com sempre, i que la idea de les mones era ben un disbarat.

Quan arribà el cap de setmana, en Xicu va esperar l'arribada del seu amic de Barcelona. De seguida li digué que la seva dona li havia tret del cap l'assumpte de les mones. En Jordi, que sempre era l'autor de les dèries d'en Xicu, ja s'esperava que na Reparada

posaria les coses al seu lloc, i va aprofitar l'oportunitat per punxar-lo mirant de fer-lo sortir de polleguera.

—Doncs mira, Xicu —li digué—, ja pots dir a la teva dona que la ciència moderna ha descobert que l'home ve del mico i, per tant, els begurencs veniu dels micos i les mones que s'estaven a la muntanya del castell abans d'haver-n'hi cap, de castell.

En Xicu de seguida es va posar mosca. I mentre estava rumiant la manera de tornar-li la pilota s'anava recordant de tot el que li havia dit la seva dona.

—Doncs mira —li va dir— que d'aquestes turistes que es passegen nues per Begur els mesos d'estiu n'hi ha algunes de Barcelona... I aquestes sí que vénen del mico...

—Què dius, home? De què et queixes, ara tu? Que no t'agrada veure les dones *in puris naturalibus*? —volia dir sense roba. I endevinant que la cosa venia de na Reparada, en Jordi digué:— Sort que les begurenques joves puguen dins dels aires de la modernitat i ja no s'escandalitzen dels biquinis ni dels tangles.

En Xicu, però, era del morro fort, i no es deixava pas trepitjar per ningú. De sobte li digué:

—Però, a veure, Jordi: tot això de Gibraltar i les mones de Begur ha estat un invent que tu t'has fet. En canvi, a Barcelona, no s'ha de fer cap suposició ni cap invent: és ben cert que n'hi teniu, de micos i mones. I no les teniu pas a dalt de cap muntanya, que les teniu al centre de la ciutat. Per tant, vosaltres sí que veniu del mico!...

—El parc de la Ciutadella és com tots els parcs d'altres ciutats...

—Sí, Jordi, però a més a més, en sabeu molt d'explotar sa badoqueria de sa gent. D'això sí que n'hauríem d'aprendre de vosaltres. Perquè a més d'ensenyar micos i mones de tota mena, n'en-

senyeu un de blanc!... Què en feu, d'un goril·la blanc? Si tots els goril·les són negres...! Si jo me n'hagués de comprar un, no el voldria pas blanc, el voldria ben negre. I vosaltres tan estarrufats ensenyant a tothom un goril·la blanc. Si més de sa meitat de sa gent que el va a veure no n'ha vist mai cap, de goril·la, i no sap de quin color són...

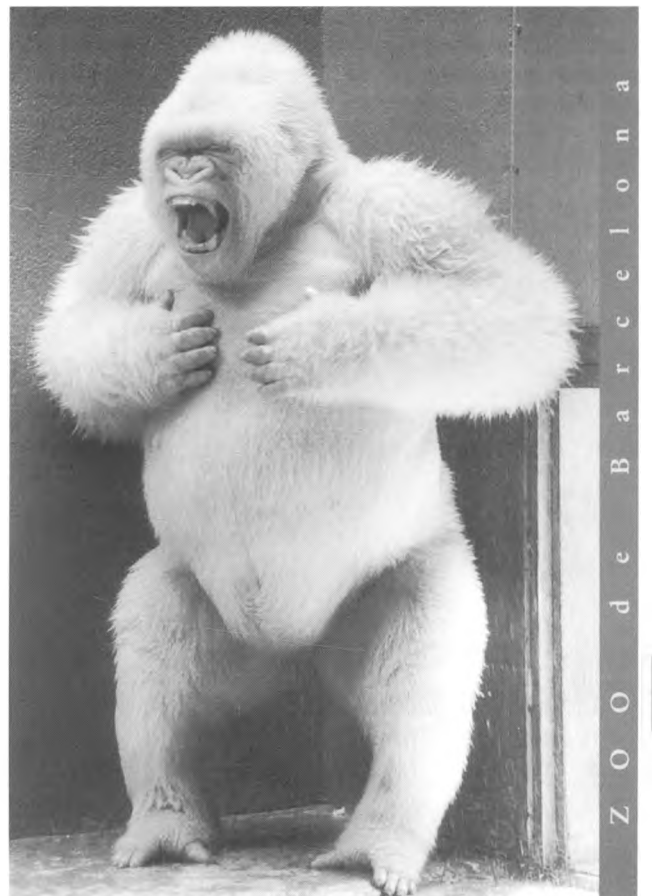
—Et dono la raó, Xicu. La gent és una mena de ramat que fa servir poc l'enteniment. I, ves per on, et donaré una idea: per què a Begur no ensenyeu un lloro pintat de blanc? El podríeu relacionar amb allò de "un moro, un lloro, un mico i un senyor de Puerto Rico" i atraure més turistes.

—Vols que t'ho digui, Jordi? Val més que ens ho deixem córrer, tot això de ses mones i es micos, i també això des lloros. A dalt des castell ja n'hi ha prou amb es panorama.

—Tu mateix, Xicu. Però, per què sempre parles aquest català tan salat?

—Mira, noi, et dic el de sempre: puja aquí dalt i balla!

GRÈVOL

De la capella de Sant Ramon Nonat (Un document)

La troballa d'una fotografia on es veu el solar desolat on estava i està situada la capella de Sant Ramon m'ha suggerit aquest reportatge entre gràfic i narratiu. Vull presentar-vos quatre fotografies referents a la capella de Sant Ramon amb una breu explicació de cadascuna. Començo:

6 - BAGUR.—Ermida y mirador de San Ramon
L. Rosain, fot. Barcelona

Fotografia núm. 1. Una imatge de la capella a començament de segle. Segons explica mossèn Josep Vaquer i Catà en el seu llibret *La capella de Sant Ramon*, de l'existència d'aquesta construcció se'n troben documents de l'any 1627, que guarda l'Arxiu de la rectoria de Begur. El lloc on està situada ja s'anomenava antigament "el Mirador". No vull pas tornar a escriure el que va dir mossèn Josep; si en voleu més detalls us recomano que el llegiu.

Fotografia núm. 2. Gràcies a la bona amistat que mantenim amb la família Deulofeu-Conejero (Deulofeu de Can Tiarroc de Begur), va venir a les meves mans aquesta fotografia dels seus fills, en Josep Ramon i la

Montserrat (en Josep Ramon fa un parell d'anys que ens va deixar). Un record. Van muntants sobre "sa burra d'en Ferminet".

És una fotografia molt bonica, però el que té de molt singular és que darrere del grup es veu el solar desolat de la capella de Sant Ramon, després que fos enderrocada per causa del descontrol de la Guerra Civil de 1936-1939. Aquesta foto fou presa cap als anys 1948-49; la nova capella s'aixecà el 1951.

Fotografia núm. 3. De la imatge anterior, amb una mica d'observació, paciència i tècnica, el meu fill Ramon, que s'està introduint al camp de la fotografia digital, n'ha fet aquesta composició, suprimint el simpàtic grup i deixant el paratge desert per l'absència de la capella. No la trobeu interessant?

Fotografia núm. 4. Quan sou dins de la capella mirant l'altar, a la paret de la vostra esquerra veureu una pedra amb la següent inscripció:

Aquesta ermita de Sant Ramon fou destruïda l'any MCMXXXVI. Reconstruïda el MCMLI, per la munificència de Na Maria Lladó, vídua Pi, atenent els pietosos sentiments del seu difunt espòs, Josep. A.M.D.G.

El dia 23 de setembre de 1952 es féu la benedicció de l'ermita, quan era rector de la parròquia mossèn Eduard Busquets de Porcioles, i batlle de Begur en Ramon Ponsatí i Basart. Jo vaig fer-ne un reportatge fotogràfic, del qual és part la fotografia adjunta. Actualment, la capella està com el dia de l'estrena.

Voldria que aquest senzill recordatori de la capella de Sant Ramon us hagi agradat. Per acabar permeteu-me que us recomani que de tant en tant hi pugueu tot *alo alet* i us hi quedeu una estona contemplant, simplement contemplant; en quedareu satisfets.

En Josep Pla deia que des de Sant Ramon i d'Es Castell havia vist les postes de sol més boniques i les nuvolades més impressionants de la seva vida.

Ah! Com que sant Ramon Nonat és el protector dels parts, la meva dona encara va ser-hi a temps per portar-li cinc ciris.

J.C. RIERA

Nota d'agraïment

És un inconvenient que *Es Pedrís Llarg* només surti cada tres mesos, perquè si et queda quelcom al tinter quan pots refer-ho ja sembla tard. Però hi ha coses que sempre s'és a temps a reparar-les. M'explicaré.

El dia de Sant Pere van fer-me l'honor d'encomanar-me el pregó de la festa. Gràcies. Per indisposició meva va llegir-lo en Jaume Congost, que segons vaig saber va fer-ho molt bé.

Com que no vaig fer-ho oportunament aprofito aquesta vegada per donar-li les gràcies, amb tota sinceritat.

Gràcies, Jaume, perdona el meu retard.

Afectuosament,

JOSEP CARRERAS RIERA

Cultura

El segle XX a Begur: Un calendari amb contingut històric

Ara que, sembla que definitivament, s'acaba el segle i el mil·lenni, hem volgut capbussar-nos en la història del nostre municipi i rescatar-ne els esdeveniments més significatius. Ho hem fet a través d'un calendari en el qual cada mes representa un fet clau dels darrers cent anys. La tria, tanmateix, no s'ha regit per criteris històrics, senzillament hem escollit uns episodis que per diverses raons han influït en la vida dels begurencs o han alterat l'aspecte del poble.

Es tracta, doncs, d'un itinerari sentimental que recorre el segle amb textos i imatges que formen part de la memòria col·lectiva de Begur. Una mirada al passat que ens ajuda a entendre més bé el futur.

Cada mes de l'any evoca un

esdeveniment del segle XX. Els temes tractats són els següents: *Neix la Cigala Begurenca, L'incendi de la fàbrica Forgas, Els Pomells de Joventut, Records de la Guerra, L'Alegria de Begur, L'arribada de l'aigua, El boom*

del turisme, Carmen Amaya, morir a Begur, Aquella nevada, Les noves escoles, una realitat i Arriba la democràcia.

El projecte no té vocació de continuïtat, ja que la pretensió de l'Ajuntament és editar el calendari enguany i prou, tot aprofitant la conjuntura del canvi de segle.

La coordinació del calendari ha anat a càrrec de l'Arxiu Municipal de Begur i els textos han estat redactats per Josep Carreras, Lluís Costa i Miquel Martín.

Cal dir que tots els begurencs poden recollir gratuïtament el seu exemplar del calendari a l'Oficina de Turisme de Begur, de 9 a 2 del migdia.

Begur.—Societat coral «La Cigala Begurenca».

“Joan Descals interpreta Joan Vinyoli” per als nostres escolars

El dilluns 2 d'octubre els alumnes i mestres de cicle superior del nostre centre vam anar a visitar l'exposició de quadres de Joan Descals en què el pintor interpretava alguns dels poemes del poeta Joan Vinyoli.

Hem de reconèixer, en honor a la veritat, que no hi anàvem gaire entusiasmats, atesa la dificultat de l'obra de Vinyoli per als alumnes d'aquestes edats.

Quina va ser la nostra sorpresa quan el mateix Joan

Descals va conduir els nens i nenes, d'una manera planera i engrescadora, pel difícil camí de la poesia i d'aquest poeta en particular!

La majoria vam descobrir el lligam de Joan Vinyoli amb el nostre poble, on passava llargues temporades.

També ens va fer molta gràcia el mètode que utilitzava el pintor a l'hora d'il·lustrar els poemes: com que el llibre té, normalment, un full en blanc al costat de cada poema, ell l'emprava per anar-hi dibuixant tot allò que li suggerien els versos. Més tard, en el seu estudi, transformava en quadres aquells apunts que havia realitzat.

Als nens i nenes els va encantar poder tenir a les mans el llibre que conté tots els dibuixos originals.

Aquella mateixa setmana, aprofitant que els alumnes van tornar molt motivats de l'exposició, a l'escola vam intentar fer el mateix que Descals ha fet amb l'obra de Vinyoli: il·lustrar un poema. L'exposició dels treballs resultants ha permès observar les diferents interpretacions que es poden fer sobre uns mateixos versos.

Des de l'escola volem mostrar el nostre agraïment a Joan Descals per haver-nos fet viure la poesia, l'art de la paraula, amb la seva bonhomia i la seva pintura.

Escola pública Doctor Arruga

*Que les Festes de Nadal
siguin un punt de trobada i concòrdia
entre tots els begurencs.*

*En nom de l'Ajuntament de Begur
us desitgem un nou mil·lenni ple de felicitat
i un munt de projectes per al nostre poble.*

CARLES ARNAU i FERRER
L'alcalde - Nadal 2000

Nadal

*Vaig caminant sobre la molsa
vaig apropant-me al sant portal
veient com cau la llum més dolça
que envolta el cel quan ve Nadal.*

*En entrar veig la nova mare
sorpresa de veure el seu fill.
Fa de bressol la seva falda;
ens mira als ulls i a tots somriu.*

*Baixant de dalt de l'alta serra
els pastors petgen blanca neu.
Canta de goig tota la terra
perquè ha nascut el Fill de Déu!*

Montserrat Vayreda